

**Αριθμός απόφασης 964/2013
ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΛΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Διαδικασία Μικροδιαφορών**

Συγκροτήθηκε από την Ειρηνοδίκη Δήμητρα Θεοχαροπούλου, την οποία όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Ειρηνοδικείου και τη Γραμματέα Ελένη Ορφανουδάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 15 Μαρτίου 2013 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΑΣ:

η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου

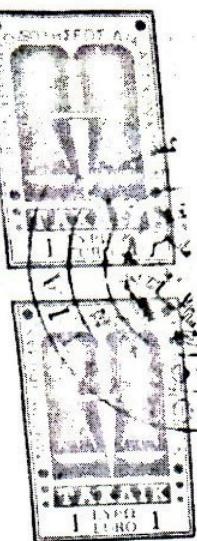
ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Της εδρεύουσας στην Λοήνα Ανάνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία και τον διακριτικό τίτλο όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της

Η ανακόπτουσα ζητά να γίνει δεκτή η από 15.10.2012 ανακοπή της, που κατατέθηκε με αριθμό 4730/2012, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε μετ' αναβολή αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία εκφωνηθείσα νόμιμα από τη σειρά του οικείου εκθέματος, συζητήθηκε. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους, αναφερόμενοι και στο περιεχόμενο των έγγραφων προτάσεων τους και το Δικαστήριο

**Αφού έλαβε υπόψη όσα αναφέρονται στα πρακτικά
ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Η υπό κρίση ανακοπή, με την οποία ζητείται, για τους λόγους που διαλαμβάνονται σε αυτή, η ακύρωση της με αριθμό 40.618/2012 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου με βάση την από 3.2.2004 σύμβαση τραπεζικής πίστωσης, δυνάμει της οποίας χορηγήθηκε η υπ' αριθμ. 5100 9903 3550 4007 πιστωτική κάρτα και υποχρέωσε την ανακόπτουσα να καταβάλει στην καθ' ης η ανακοπή το ποσό των 3.471,08 ευρώ πλέον τόκων υπερημερίας και εξόδων, όπως προκύπτει από τα προσαγόμενα με επικληση έγγραφα ασκήθηκε νομότυπα κι εμπρόθεσμα (άρθρο 632 παρ. 1 και 585 παρ. 2) δια της επιδόσεως της στην καθ' ης στις 15.10.2012 (σχετ. υπ' αριθμ. 11.000/15.10.2012 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών), ενώ η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στην ανακόπτουσα στις 21.9.2012 (σχετ. 8.865/21.9.2012 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Δημητρίου Παπαδημητρίου), αρμόδια δε και παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρα 584 και 632 παρ. 1 Κ. Πολ. Δ.), με την προκείμενη διαδικασία, κατά την οποία δικάζεται η διαφορά από την απαίτηση, για την οποία εκδόθηκε η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την βασιμότητα των λόγων της.

Κατά το άρθρο 2 παρ. 6 του Ν. 2251/1994 περί προστασίας των καταναλωτών, όπως ο νόμος αυτός ισχύει, οι όροι που έχουν διατυπωθεί εκ των

προτέρων για απροσδιόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσειον, απαγορεύονται και είναι άκυροι αν έχουν ως αποτέλεσμα τη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών εις βάρος του καταναλωτή. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας τέτοιου γενικού όρου κρίνεται αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψή της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης από την οποία εξαρτάται. Κατά δε την παρ. 7 του ίδιου παραπάνω άρθρου, καταχρηστικοί, ενδεικτικά, είναι οι ΓΟΣ, που, μεταξύ άλλων,...ιι) αφήνουν το τίμημα χωρίς σπουδαίο λόγο αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα στον καταναλωτή. Οι παραπάνω, αναφερόμενες ενδεικτικά, περιπτώσεις γενικών όρων, θεωρούνται, άνευ ετέρου, από το νόμο, ως καταχρηστικοί, χωρίς να χρειάζεται ως προς αυτούς και η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994. Κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, οι οποίες ως προς τον έλεγχο των ΓΟΣ αποτελούν εξειδίκευση του γενικού κανόνα του άρθρου 281 του ΑΚ, με τα αναφερόμενα σε αυτές κριτήρια, για την κρίση της ακυρότητας ή μη ως καταχρηστικών των όρων αυτών λαμβάνεται υπόψη κατά κύριο λόγο το συμφέρον του καταναλωτή με συνεκτίμηση όμως της φύσης των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σχετική σύμβαση καθώς και του σκοπού της, πάντοτε δε στα πλαίσια επίτευξης σχετικής ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών. Ως μέτρο έλεγχου της διατάραξης της ισορροπίας αυτής χρησιμεύει κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Τα συμφέροντα, η διατάραξη της ισορροπίας των οποίων εις βάρος του καταναλωτή μπορεί να χαρακτηρίσει έναν γενικό όρο άκυρο ως καταχρηστικό, πρέπει να είναι ουσιώδη, η διατάραξη δε αυτή πρέπει να είναι ιδιαίτερα σημαντική σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης. Προς τούτο λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των συμβαλλομένων στη συγκεκριμένη σύμβαση μερών και εξετάζεται ποιο είναι το συμφέρον του προμηθευτή για τη διατήρηση του όρου που έλεγχεται και ποιο είναι εκείνο του καταναλωτή για την κατάργησή του. Δηλαδή ερευνάται ποιες συνέπειες θα έχει η διατήρηση ή κατάργηση του όρου για κάθε πλευρά, πως θα μπορούσε κάθε μέρος να εμποδίσει την επέλευση του κινδύνου που θέλει να αποτρέψει ο συγκεκριμένος γενικός όρος και πως μπορεί κάθε μέρος να προστατευθεί από τις συνέπειες της επέλευσης του κινδύνου με δικές του ενέργειες. Οι ΓΟΣ, τέλος, πρέπει, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΑΠ 430/2005 ΔΙΕ 2005,460). Εξάλλου στο άρθρο 1 παρ. 4 του παραπάνω νόμου ορίζεται ότι, καταναλωτής είναι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, για το οποίο προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά ή το οποίο κάνει χρήση τέτοιων προϊόντων ή υπηρεσιών εφόσον αποτελεί αποδέκτη τους. Αναγκαίες προϋποθέσεις προκειμένου να θεωρηθεί ως καταναλωτής το πρόσωπο που επιζητεί την προστασία του νόμου είναι να πρόκειται για προϊόντα ή υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και ο προμηθευόμενος τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες να είναι ο τελικός αποδέκτης τους. Καταναλωτής άλλωστε θεωρείται ο τελικός οικονομικός αποδέκτης των ανωτέρω προϊόντων και υπηρεσιών, που προσφέρονται στην αγορά, ανεξαρτήτως αν αποβλέπουν στην ικανοποίηση μη επαγγελματικών αναγκών, όπως απαιτούσε το προηγούμενο δίκαιο (άρθρο 2 αρ. 1 Ν. 1961/1991). Περαιτέρω, σύμφωνα με την ΠΔ/ΤΕ με αρ. 2286/28.1.1994, που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του αρθ. 1 του ν. 1266/1982, σχετικώς με τα καταναλωτικά δάνεια και τα χρεωστικά υπόλοιπα λογαριασμών πιστωτικών δελτίων, τα επιτόκια καθορίζονται ελεύθερα από τα πιστωτικά ιδρύματα, με την επιφύλαξη όμως των

2^ο φύγο ρης υπ' αριθμ. 964/2013 απόγραφης του
Ειρηνοδικείου Αθηνών (Διευθύνσιο Μικροδιαινού)

διατάξεων περί ελαχίστων ορίων επιτοκίων που τυχόν ισχύουν. Τα τραπεζικά επιτόκια είναι σήμερα κατά κανόνα ελευθέρως διαπραγματεύσιμα και το ισχύον γι' αυτά καθεστώς δεν συνοδεύεται από τη θέσπιση ανωτάτων ορίων. Η επέμβαση του γομοθέτη περιορίζεται στη ρύθμιση των εξωτραπεζικών μόνο επιτοκίων. Εξάλλου τα εξωτραπεζικά επιτόκια παρά τον περιορισμό τους στις εξωτραπεζικές συναλλαγές δεν παύουν να έχουν γενικότερη κοινωνικοοικονομική σημασία και να αφορούν και τις τραπεζικές συμβατικές σχέσεις. Ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος στην ελεύθερη διαμόρφωση των τραπεζικών επιτοκίων, είναι η συμπίεσή τους κάτω από τα όρια των εξωτραπεζικών. Ετσι η συμφωνία για επιτόκια που υπερβαίνουν τα ανώτατα αυτά όρια, δεν παύει να απαγορεύεται από το νόμο (άρθρο 281 ΑΚ). Ενόψει των ανωτέρω, γενικός όρος, που επιτρέπει στην τράπεζα να καθορίζει εκάστοτε συμβατικό τόκο, με τον οποίο θα χρεώνεται ο λογαριασμός του πελάτη, στις περιπτώσεις τμηματικών εξοφλήσεων (καταβολών σε δόσεις), είναι καταχρηστικός και συνεπώς άκυρος, λόγω της αντίθεσης στο άρθρο 2 παρ. 7 περ. ια του ν. 2251/1994, όταν δεν καθορίζονται κριτήρια γνωστά εκ των προτέρων και εύλογα για τον καταναλωτή πελάτη (ΑΠ 1219/2001 ΕΕμπΔ 2001, 529, ΕφΠειρ.109/2005, ΕιρΑθ.1446/2005 ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΑθ 3425/2007, ΜΠρ. Αθ. 562/2008 αδημοσίευτες).

Η ανακόπτουσα με τον πρώτο λόγο της ανακοπής της ισχυρίζεται ότι ο όρος που περιλαμβάνεται στην συναφθείσα με την καθ' ης σύμβαση δυνάμει του οποίου η τελευταία υπολογίζει ποσά τόκων με επιτόκια ανώτερα των εξωτραπεζικών, με αποτέλεσμα τα παρόνομα αυτά ωφελήματα να προσαυξάνονται και με πρόσθετες αθέμιτες επιβαρύνσεις, παράνομους ανατοκισμούς φόρου (εισφοράς ν. 128/75) καθώς και απαγορευμένες προμήθειες και έξοδα, είναι άκυρος και ως εκ τούτου η επιδικασθείσα απαίτησή της, η οποία περιλαμβάνει ποσά τόκων που υπολογίσθηκαν με παρόνομα (αθέμιτα) επιτόκια, δεν είναι νόμιμη, ούτε ορισμένη, βέβαιη και εκκαθαρισμένη. Ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι νόμιμος. Στηρίζεται στις διατάξεις που αναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη και πρέπει να ερευνηθεί ως προς την ουσιαστική του βασιστότητα.

Από όλα τα επικαλούμενα και νομίμως προσκομιζόμενα έγγραφα, τα οποία το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη είτε για άμεση απόδειξη, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, τις ομολογίες των διαδίκων και την εν γένει διαδικασία αποδείχθηκαν τα ακόλουθα:

Με βάση την από 3.2.2004 σύμβαση τραπεζικής πίστωσης που συνήφθη μεταξύ της καθ' ης τραπεζικής εταιρείας και της ανακόπτουσας χορηγήθηκε στην τελευταία η υπ' αριθμ. 5100 9903 3550 4007 πιστωτική κάρτα

Οι προτυπωμένοι όροι της παραπάνω σύμβασης δεν είναι αναγνώσιμοι, ωστόσο, όπως προκύπτει από τους μηνιαίους λογαριασμούς που έστελνε η καθ' ης στην ανακόπτουσα και λήφθησαν υπόψη για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, το επιτόκιο που επιβλήθηκε από την καθ' ης και κάθε φορά θα βάρυνε το χρεωστικό υπόλοιπο του λογαριασμού, το οποίο δεν υπήρξε αντικείμενο διαπραγμάτευσης μεταξύ των διαδίκων, ορίστηκε κατά την υπογραφή της σύμβασης στο ποσό των 12,75%, πλέον 0,6% εισφοράς του Ν. 128/75, ήτοι 13,35% και το επιτόκιο ανάληψης μετρητών σε 16,25%, το δε υπερημερίας θα υπολογίζετο με βάση το συμβατικό επιτόκιο προσαυξημένο κατά 2,5 % ποσοσταίες μονάδες πάνω του βασικού, περαιτέρω δε και μέχρι την 14.2.2012 κατά την οποία εκδόθηκε ο τελευταίος λογαριασμός από την καθ' ης το επιτόκιο διαμορφώθηκε από την καθ' ης μονομερώς στα ποσά που αναφέρονται στην ανακοπή, γεγονός το οποίο επίσης η καθ' ης συνομολογεί, καθ' υπέρβαση των νόμιμων επιτοκίων, όπως αυτά βάσιμα παρατίθενται στην ανακοπή, σε ποσοστό από 4,75% έως και 10,50% κατά το

χρονικό διάστημα της λειτουργίας της σύμβασης. Σύμφωνα με τις σκέψεις που προηγήθηκαν ο συγκεκριμένος όρος της επιδικής σύμβασης, ο οποίος επέτρεπε στην καθ' ης να καθορίζει μονομερώς τα επιτόκια ακόμα και καθ' υπέρβαση των ισχυόντων ανωτάτων ορίων των εξωτραπεζικών επιτοκίων είναι καταχρηστικός και ως εκ τούτου παράνομος, ως αντικείμενος στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 2 του ν. 2251/1994. Επομένως και ο υπολογισμός των τόκων στον οποίο προέβαινε η καθ' ης με την επιβολή επιτοκίου μεγαλύτερου του ανώτατου δικαιοπρακτικού (εξωτραπεζικού) είναι μη νόμιμος και ύκυρος και ως εκ τούτου η επιδικασθείσα απαίτηση της, περιλαμβάνοντα ποσά τόκων υπολογισθέντα με παράνομα (αθέμιτα) επιτόκια, δεν είναι νόμιμη, ούτε εκκαθαρισμένη, ώστε η εκδοθείσα διαταγή πληρωμής να πάσχει ακυρότητας εκ του λόγου τούτου. Κατόπιν των ανωτέρω ο παραπάνω λόγος της ανακοπής πρέπει να γίνει δεκτός και ως ουσιαστικά βάσιμος, να γίνει δεκτή η κρινόμενη ανακοπή και ν' ακυρωθεί η υπ' αριθμ. 40.618/2012 διαταγή πληρωμής του δικαστού του παρόντος Δικαστηρίου, της διερεύνησης της βασιμότητας των λοιπών λόγων ανακοπής παρελκούσης. Τέλος πρέπει η καθ' ης, λόγω της ήττας της (άρθρο 176 Κ. Πολ. Δ), να υποχρεωθεί στην καταβολή της δικαστικής δαπάνης της ανακόπτουσας, όπως ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμ. 40.618/2012 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου.

Επιβάλει τη δικαστική δαπάνη της ανακόπτουσας σε βάρος της καθ' ης το ύψος της οποίας ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις.....15.....Ιαν.οντος.....2013..... χωρίς την παρουσία των διαδίκων καί των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Γραμματέας
Ακριβείς αντιγράφο
Αθήνα .....07.10.2013.....
Ο Γραμματέας
Ο προϊσταμένος της περιοχής

Αθήνα ..07.10.2013.....
Ο προϊσταμένος του τμήματος

